

שירים מן העזבון*

דוד פוגל
וינה, 2.4.1914

כִּי כָּאֵה הַשֶּׁמֶשׁ
בְּאֵי בּוֹדְדָה, רִנַּת שְׁלֵמַת דְּמָדוּמִים
אֶל הַמִּישׁוֹר.

שֵׁם הַלִּילָה יִכְרַע חֶרֶשׁ
תּוֹךְ חֶרְדַּת אֶהְיֶה
לְרִגְלֶיךָ.

וּבְעֵד הַשִּׁכְכָה אֶלֶף לַבּוֹת
אִזְ יַעֲרֹגוּ
דָם יַעֲרֹגוּ
אֶל מִבְּטֶךָ.

כִּי כָּאֵה הַשֶּׁמֶשׁ. —

דרוזנדורף, 27.4.1915

השיר 'הפוגלי' הראשון שכ"י שלו
הגיע לידינו (כתב-יד 'אל-דודי')

בגן בקר

עַל יָרֵק אֵילָנוֹת
צְעִיפֵי עֶרְפֵּל קָלִים,
פְּחַלְחָלִים,
אִט יִרְפְּפוּ.

בֵּין צִמְרַת עֵרֶה
נֶאֱחָז שֶׁמֶשׁ רוֹעֵד
וְזֶהְבוּ נוֹטֵף עַל חוֹל הַשְּׂדֵרָה.

לְאֶרֶץ הַגֶּדֶר
נִדְחָק לֵיל בּוֹדְדָה, רִזָּה.

הַצִּפְרִים נְמוֹת. — —

וּפְתַח נוֹדָע:

שְׁתֵּי רִגְלֵי שִׁישׁ הַזְּקוּפוֹת
עָתָה כְּאוֹת
אֶל מִכְנְסֵי מְשֵׁי תְּכָלִים.

וּשְׁנֵי שְׂדֵיךָ, טְלוּלֵי הַחֲלוּמוֹת,
כְּשׁוֹשְׁנִים חִירוֹת, נְמוֹת,
תּוֹךְ חֵיל נְעוּרִים
וְצוֹפִים פְּנֵי הַשֶּׁמֶשׁ.

וְהֵלֵב צוּהַל חֶרֶשׁ. —

וינה, 24.8.1916

* כל השירים הגנזים, מכ"י שונים, יראו אור בקרוב עם ספר שיריו השני של דוד פוגל, לעבר הדממה, בעריכת אהרן קומם, בהוצאת הקיבוץ-המאוחד.

כֹּל הַיָּמִים הַנֶּךָ רוֹחֶפֶה
גָּאָה, קֵלָה מוֹל הַשֶּׁמֶשׁ
וּכְנָפֵי צְעִיפֶךָ הַתְּכַל
אִט תִּרְעַדְנָה כְּרוּחַ.

אֶף בְּלִילוֹת,
בְּעֵבֶר מְרַכֶּכֶת הַדָּאָר
בְּרַחוּבוֹת כְּפֶרֶךְ הַנְּמִים,
צוֹלְלִים זוּגִיָּה
אֶל חֲלוֹנֶךָ הָעֵר.

אִמָּךְ אוֹמְרָה:
"נִפְשָׁה נְמָה בַּיּוֹם
וּבְלִילָה תַעֲוֹר וְתִכְבֵּךְ".

לְמָה תִּכְבְּרִי, רַעֲיָה,
אֶל הַלִּילוֹת הַחֲשָׂאִים?

הֵן עוֹד אוֹכַל הַחֶלֶק,
חֶרֶשׁ הַחֶלֶק
יִדָּךְ הַנוֹגֶה,
עַד אֲרַעֲפֶה חֲדוּנָה כְּהִירָה
אֶל דְּמִיךָ.

לְמָה תִּכְבְּרִי, רַעֲיָה,
אֶל הַלִּילוֹת הַחֲשָׂאִים?

וינה, 4.8.1917

מִן הַבִּקְעָה עֵז יִתְאַבֵּךְ
מִשָּׁק אוֹפֵן טַחְנָה.

בֵּין עֶרְפְּלֵי בִקְר חוֹרִים
תּוֹעָה גֶשֶׁר כְּהָה.

עַל הַמִּישׁוֹר
שִׁיחַ עֲרִירִי
בוֹלֵט אֶל הַשֶּׁמֶשׁ.

אֶף עַל רִגְבֵי שְׂדֵה חֲרוּשׁ
נַעַר קֶטָן אִט יִנְהַל
עֵזִים שְׁתִּים. —

(1916-1918)

יִלְלַת הַכְּלָבִים
לִי סָחָה בְּלִילוֹת
עַל חֶרְבוֹת אֶבְלוֹת
וּנְעוּרִים כְּבִים.

צִלְלֵי שַׁחֲפַת זָרִים,
כְּאֶצְבְּעוֹת צְנוּמוֹת, שְׁחוּרוֹת,
כְּבוֹ שְׂרִידֵי הַמְּאוּרוֹת,
גַּם יִכְרוּ לִי קְבָרִים.

וְיַדְעֵתִי:

סְתוּרִים כְּהִים, פְּרוּעֵי רְאשִׁים,
אֵלֵי כְּבָר נְגָשִׁים
וְהִמָּה מִפְּלִטֵי.

וְשׁוֹתְקִים, חֲדַל־נְחֻמָּה,
יַעֲבְרוּ יָמִים אַחַר יָמִים,
אֶף עַל גְּבֵי תְּכַבֵּד הַשֶּׁמֶמָה,
תְּכַבֵּד לְעוֹלָמִים. —

וינה, 17.8.1916

רְאִיתִי:

כֹּל עָלֵי נְשָׁרוֹ כְּתַמִּים
מַעַל בְּדֵי.

חֲרָדִים זָרִים עוֹד סִכְבוּ מִצְבְּתֵי
בְּנִפְלָם.

שׁוֹרֵק חֲתוּר סַעֵר
בְּצִמְרָתִי.

וְאִמְרָתִי אֶל לְבִי:
אֲחוּרֵי הַבְּקָעָה לִילֵי סְתוּ שְׁחוּרִים,
דְּקוּרֵי מְטָר,
כְּבָר יַעֲמָדוּ וַיִּצְפוּ.

וְיִלְלַת כְּלָבִים נִכְאָה
כְּבָר חֲדָה שֵׁם נִמְשַׁכָּת.

וינה, 11.5.1917